

λαμπρὸν χρῶμα ἢ ἡ εὐσμος ἡδύτης τὴν πεπλανημένην καταθέλγει μέλισσαν — διότι, ἀφοῦ αὕτη, ὡς γνωρίζετε φέρη μετ' ἐαυτῆς τὴν γῆριν (ἢ γονιμοποιὸν κόνιν), ἐξ ἄλλων εἰδῶν ἀνθέων περὶ τὰς κνήμας της ἐναποθέτη αὐτῷ, βοηθεῖ τὸ σπέρμα, ὅπως παραγάγῃ τὴν ωραιότητα τοῦ ἐπομένου ἔτους ἀνθους. Ἀλλ' ὁ σπόρος ὠριμάσας καταπίπτει, τοῦτο ἄρα εἶνε τὸ ὄλον ἔργον του; καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται αὐτῷ νὰ πράξῃ; Οὐχί· διότι ὁ σπόρος οὐδέποτε φθείρεται, γίνεται τροφή τῶν πτηνῶν καὶ εἰς τινὰς περιστάσεις παρέχεται πρὸς ἀνάψυξιν ἀνωτέρων πλασμάτων ἢ τῶν πτηνῶν· πολλάκις χρησιμεύει καὶ ὡς τροφή τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Αὕτη πιθανὸν εἶνε ἡ ἀποστολή του ἢ πολλὰι περισσώτεραι, ἃς μόνον ὁ δημιουργήσας αὐτὸ γινώσκει, ἡμεῖς δὲ ἀγνοοῦμεν. Προσέτι τὰ ἄνθη ἐπάγουσιν ἡμῖν καὶ παραμυθητικὴν ἀποστολήν· διότι ὁ Πλάστης διὰ τῆς χαριτοβρύτου ωραιότητος καὶ τῆς εὐσμου ἡδύτης αὐτῶν ἀναγγέλλει ἡμῖν, τὴν πρὸς τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἀγάπην Αὐτοῦ. Ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ εἰκόνι βλέπεται πτωχὸν πάσχοντα καὶ ἐν τῇ κλίνῃ κατακείμενον πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καὶ ἐβδομάδων, ὅστις οὐδὲν ἄλλο βλέπων, πλὴν τῶν ἀκόσμων τοίχων τοῦ θαλάμου του, ὧν ἡ γυμνότης κουράζει τὴν ἔρσιν του, κράζει· (ὡς καὶ ἄλλοι εἶπον) «ὦ! πόσον ὑπερεπεθύμησα καὶ ἄρσενον καὶ πρόσφατον νὰ ἴδω! Ἐβαρύνθην ἡδὲ τῶν τῶν ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ». Ἐν τούτῳ εἰσέρχεται εὐνοϊκός τις φίλος φέρων ὀλίγα ἄνθη, λαμπρύνει τὴν ὄψιν καὶ φαιδρύνει τὴν τεθλιμμένην καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς ἀσθενοῦς.

Οὗτος θέτων ὀλίγα ἄνθη ἐν τῇ χειρὶ του λέγει χαμῆ· ἢ τῇ φωνῇ «θάρρει». Ὅστις φροντίζει διὰ τὰ ἄνθη δὲν θέλει φροντίσει καὶ δι' ἐσέ; Καὶ ἰδοὺ ἀναφαίνεται μειδιάμα ἐπὶ τοῦ κατυροῦς προσώπου του. Σκέπτομαι ὅτι τὰ ἄνθη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔτος κατ' ἔτος ἐκπληροῦσι καὶ τοιαύτην ἀποστολήν. Ἀλλὰ νῦν μὲ περισσοτέραν τάξιν καὶ εὐμεθοδέστερον τρόπον. Διότι οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἐν νοτοκομίαις ἀσθενεῖς καὶ μᾶλλον τοὺς οἴκοι, ἐν αὐλαῖς καὶ ἐν ὑπογείοις τῶν πόλεων μας, καθ' ὅλον τὸ θέρους προσφέρουσιν αὐτοῖς ἀνθοδέσμας· ὥστε καὶ διὰ τῶν ἐκ λίαν ἀφ' ἡμῶν ἀπεχόντων δασῶν καὶ ἀγρῶν ἀνθέων ἀναγγέλλεται ἡμῖν ἡ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν μέριμνα. Ἀλλ' εἴθε μή ποτε ἡλίθιος τις καρδίᾳ κακῶς ἐρμηνεύσῃ ταῦτα. Πολλάκις καὶ ἐρ' ἐκάστην ἀνθοδέσμην προσκολληται καὶ τι ὑπὸ ἀγαπητῶν καὶ προθύμων χειρῶν ἐπὶ μικροῦ τουτέστιν χάρτου γεγραμμένον ῥητὸν μετ' αὐτῶν δίδεται, ἡ δὲ γλυκεῖα ὑπόσχεσις ἢ φιλόανθρωπος ἐπ' αὐτῶν πρόσκλησις, καίπερ περὶ τὴν περίστασιν ἢ τὸ συμβᾶν στρεφόμενη, ἀποστέλλεται ὅμως συγχάκις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὕτη ὅτε μὲν ὁμοιάζει σφύραν συντρίβουσιν βράχον, ὅτε δὲ δρόσον καταπίπτουσιν ἐπὶ διψῶντος ἐδάφους.

Πολλοὶ πρὸς τούτοις ἱατροὶ ἀπεράνθησαν ὅτι τὰ ἄνθη τόσοι ὠφελοῦσιν πολλάκις ὅσον καὶ τὰ φάρμακα αὐτῶν — Ἐκ δὲ τῶν ῥητῶν ἐκείνων παραινιθέντες

ἄλλοι μὲν ἀνέγνωσαν τὴν Γραφὴν ζήτουντες ὁμοίαι χωρία, ἄλλοι δὲ πενθοῦντες παραγορήθησαν, πλείστοι δὲ ἁμαρτωλοὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὸν Χριστὸν δι' ὅλων λοιπὸν τούτων σαφῶς καταδεικνύεται ὁ ὕψιστος προωρισμὸς τῶν ἀνθέων.

ΤΟ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ο Θάνος, μικρὸς βοσκὸς, ὠδήγει τὸ ποίμνιόν του ἐπὶ τινὸς ὄρους. Εἰσχωρήσας δ' ἐν τινὶ φάραγγι πυκνοῦ δάσους πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς προβάτου, εὗρεν ἐκεῖ ἄνδρα κοιμώμενον ὑπὸ βᾶτον· ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐφαίνετο καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ μόλις ἀναπνέων.

«Νέε βοσκὲ, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀπονήσκω ἀπὸ πείναν καὶ δίψαν. Χθὲς ἦλθον εἰς τὸ ἄγριον τοῦτο ὄρος νὰ κυνηγήσω, ἀπεπλανήθην καὶ ἐσυνέκτισα εἰς τὰ δάση.

Ὁ Θάνος ἐξήγαγεν ἐκ τῆς πήρας αὐτοῦ ἄρτον καὶ τυρὸν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν. «Φάγετε, εἶπεν, καὶ ἀκολουθεῖτε με. Θέλω σᾶς ὁδηγήσει εἰς γεραιὰν δρῦν εἰς τὸν κορμὸν τῆς ὁποίας ἀναβρύει πάντοτε ὕδωρ δροσερόν.

Ὁ κυνηγὸς ἔφαγεν, ἔπειτα ἠκολούθησε τὸν βοσκὸν καὶ ἔπιεν ὕδωρ τὸ ὁποῖον εὗρε ἐξαιρετόν. Κατόπιν ὁ Θάνος ὠδήγησεν αὐτόν ἐκτὸς τοῦ δάσους.

Τότε ὁ κυνηγὸς εἶπε πρὸς τὸν βοσκόν. «Φίλτατον τέκνον, μοὶ ἔσωσας τὴν ζωήν. Ἐάν ἔμενον μίαν ἔτι ὥραν εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εἴμην, ἤθελον ἀποθάνει. Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου· ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν πόλιν· εἶμαι πλούσιος καὶ θέλω σὲ μεταχειρισθῆναι ὡς ἰδίόν μου τέκνον».

— «Ὁχι, εἶπε τὸ παιδίον, δὲν θὰ ἔλθω μαζί σας εἰς τὴν πόλιν· ἔχω μητέρα καὶ πατέρα πτωχοῦς, τοὺς ὁποίους ὅμως ἀγαπῶ πολὺ. Καὶ βασιλεὺς ἐάν εἴσθε δὲν θὰ ἄρῃνα τὸν πατέρα μου διὰ σᾶς.

— Ἀλλ' ἐδῶ, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγὸς, κατοικεῖς εἰς ἀγρίαν καλύβην καλαμοσκεπῇ· ἐγὼ δὲ κατοικῶ εἰς μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον παλάτιον, τὸ ὁποῖον περιστοιχίζουσιν ὠραῖαι στῆλαι· θὰ πίνεις μὲ χρυσάλινα ποτήρια καὶ θὰ τρώγεις ποικίλα φαγητὰ εἰς ἀργυρὰς παροφίδας.

— Ἡ μικρά μας οἰκία, ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον, δὲν εἶναι ἐλεεινὴ ὅσον τὴν φαντάζεσθε. Ἐάν δὲν περιστοιχίζεται ἀπὸ ὠραίας στῆλας, περιστοιχίζεται ὅμως ἀπὸ καρποφόρα δένδρα καὶ ἀναδεδιδράδας. Πίνομεν διαυγέστατον ὕδωρ ἐκ τῆς παρακειμένης πηγῆς· κερδαίνομεν διὰ τῆς ἐργασίας μας ἀπλὴν μὲν, ἀλλ' ἀρκοῦσαν τροφήν· καὶ ἐάν δὲν ἔχωμεν εἰς τὸν οἶκόν μας ἀργυρον καὶ χρυσάλλον καὶ μάρμαρον, δὲν στερούμεθα ὅμως ἀνθέων.

— Ἐλθε μετ' ἐμοῦ, προσέθηκεν ὁ κυνηγὸς, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς δένδρα καὶ ἄνθη εἰς τὴν πόλιν. Ἐχω λαμπρότατον κῆπον, μὲ εὐθείας καὶ σκιερὰς δεινροστομίας καὶ αὐλὴν πλήρῃ τῶν πολυτιμωτέρων φυτῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου μου αὐτοῦ ὑπάρχει θελκτικώτατος πήδαξ ὕδατος, ὅπου ποτὲ δὲν εἶδες παρόμοιον· τὸ ὕδωρ ἀναπηδᾷ ὡς δέσμη καὶ ἐπαναπίπτει εἰς ἀφρούς ἐντὸς δεξαμενῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου.

— Εἶμεθα εὐτυχεῖς εἰς τὰ δάση μας, εἶπε τὸ παιδίον· τὰ σύσκια τῶν δασῶν μας μέρη εἶναι ἐπίσης τερπνὰ τοῦλάχιστον ὡς καὶ αἱ σκιαδὲς τῶν θελκτικῶν δεινδροστοιχιῶν σας· τὰς πρασίνας χλόας ἡμῶν καλλύνουσι μυρίων χρωμάτων ἄνθη. Ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτοις ἄνθη περίξ τοῦ οἰκίσκου μας, ρόδα, ἱα, ἀνθέμια. Καὶ φρονεῖτε ὅτι αἱ πηγαὶ μας εἶναι ὀλιγώτερον ὠραῖαι ἀπὸ τοὺς τεχνιτοὺς πήδακας ὑμῶν; Πόσον ἀγαπῶ νὰ βλέπω τὰ δίκυγῃ ὕδατά των ἀναβρύοντα ἐκ τῶν χαρδρῶν τῶν βράχων, ἢ πίπτοντα ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν λόφων νὰ βέωσι κατόπιν ὀρειοσειδῶς εἰς τοὺς ἀνθοστολιστούς λειμῶνας!

— Ἀγνοεῖς τί ἀπορίπτεις, ὦ τέκνον, εἶπεν ὁ κυνηγός· ὑπάρχουν εἰς τὴν πόλιν περίφημα σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια θὰ σὲ στεῖλῶ νὰ μάθης παντός εἶδους ἐπιστήμης. Ὑπάρχουν θέατρα ἔνθα δόκιμοι μουσικοὶ θὰ καταγοητεύουσι τὴν ἀκοήν σου μὲ τὰς ἁρμονικὰς των μελωδίας· ὑπάρχουν αἰθουσαι εἰς τὰς ὁποίας θὰ εἰσαι δεκτός, εἰς μεγαλοπρεπεῖς συναναστροφάς.

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον, δὲν σὰς ἀκολουθῶ εἰς τὴν πόλιν. Μὲ μανθάνουσι εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου μας ὅσα μοῦ εἶναι ἀληθῶς χρήσιμα. Μὲ διδάσκουσι πρὸ πάντων νὰ φοβῶμαι τὸν Θεόν, νὰ τιμῶ τοὺς γονεῖς μου, νὰ μιμῶμαι τὰς ἀρετάς των· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω πλεονέστερα. Οἱ μουσικοὶ σας ψάλλουσι τάχα καλλίτερον ἀπὸ τὰς ἀηδόνας ἢ ἀπὸ τὰς γαλιάντρας μας; Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ἔχομεν τὰς μουσικάς μας συμφωνίας καὶ τὰς πανηγύρεις μας. Πόσον εἶμεθα εὐτυχεῖς τὴν Κυριακὴν, ὅταν συνερχόμεθα οἰκογενειακῶς, καὶ καθήμενοι ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ δάσους, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ φλοίσβοντος ριακίου! ἡ ἀδελφὴ μου τραγουδεῖ, ἐγὼ συνοδεύω τὴν φωνὴν της μὲ τὸν αὐλόν μου. Τὰ ἄσματά μας ἀντηχοῦσι μακρὰν καὶ ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει αὐτὰ κατόπιν ἡμῶν· ὁ πατὴρ δὲ καὶ ἡ μήτηρ ἡμῶν εὐτυχεῖς διότι μᾶς ἀκούουσι, μᾶς παρατηροῦσι μὲ τρυφερόν μεϊδιάμα· ὅχι, δὲν ἔρχομαι μὲ σὰς εἰς τὴν πόλιν.

Τότε ὁ κυνηγός βλέπων ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τῆς ιδέας τοῦ νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ παιδίον, αὐτὸ νὰ σοὶ δώσω λοιπόν, εἶπε διὰ νὰ σοὶ φανερώσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; Λάβε αὐτὸ τὸ βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

— Καὶ ποῖαν ἀνάγκην ἔχω αὐτῶν τῶν χρημάτων; Εἶμεθα μὲν πτωχοί, ἀλλὰ δὲν στερούμεθα καὶ οὐδενός. Ἐὰν ἐδεχόμεν τὰ χρήματά σας, δὲν ἔβελον πωλήσει τὴν μικρὰν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποῖαν ἠδυνήθην νὰ σὰς προσφέρω; θὰ ἦτο κακόν· ἡ μήτηρ μου θὰ μὲ ἐπέπληττε διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν μου· αὐτὴ μοι εἶπε πάντοτε, ὅτι ὀρεῖλομεν νὰ βοηθῶμεν τοὺς εὐρισκομένους εἰς ἀνάγκην καὶ νὰ πράττωμεν τοῦτο αὐνο συμφέροντος.

— Τί νὰ σοὶ προσφέρω ἀγαπητὸν τέκνον, πρέπει

χωρὶς ἄλλο νὰ δεχθῇς κάτι τι, ἄλλως θὰ μὲ καταλυήσεις.

— Ἐ, λοιπόν δώτε μοι αὐτὸ τὸ φλασκίον τὸ ὁποῖον βλέπω κρεμάμενον εἰς τὸ πλευρόν σας, μοι φαίνεται ὅτι ἐχάραξαν ἐπ' αὐτοῦ σκύλους οἵτινες κυνηγοῦν ἔλαφον.

Τότε ὁ κυνηγός ἔδωκεν αὐτῷ τὸ φλασκίον καὶ ὁ νέος βοσκὸς ἀπῆλθε πηδῶν ἐκ χαρᾶς, ὡς ἄρνιον τὸ ὁποῖον σκιρτᾷ.

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΦΥΛΑΡΓΥΡΟΥ ΤΕΛΟΣ

Πλούσιος τραπεζίτης τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ὀνομαζόμενος Θοανάδης, εἶχε συναθροίσει σπουδαιότατην ποσότητα χρημάτων, ὑποβαλλόμενος ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς πάσας τὰς στερήσεις τοῦ βίου· φιλόποπτος δὲ ὡς πάντες οἱ φιλάργυροι, ἐφρικία καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Τρέμων πάντοτε διὰ τὸν προσφιλῆ του θησαυρόν, ἐπεννόησε νὰ κατασκευάσῃ ὑπόγειον ἄστυλον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου νὰ δύναται νὰ εἰσέρχεται διὰ καταπακτῆς, κινουμένης δι' ἀφανοῦς ἐλατηρίου, καὶ ἀπετάνη πρὸς τοῦτο εἰς τινα τεχνίτην. Ἡ ἐργασία συνεφωνήθη καὶ ὁ τεχνίτης, ὅστις ὑπεσχέθη τὸ μᾶλλον ἀπρόσιτον μυστικόν, κατασκευάζει τὸ ὑπόγειον αὐτὸ δωματίον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κυρίου, ἀνοίγει καὶ κλείει ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τὴν κινουμένην πλάκα, ἥτις ἐπέτρεπε ἢ ἐμπόδιζε τὴν εἴσοδον. Ὁ φιλάργυρος ἐξετάζει μετὰ προσοχῆς τὰ πάντα, ἐπαναλαμβάνει κατόπιν ὁ ἴδιος πολλάκις τὰς δοκιμὰς του καὶ ἀποπέμπει τὸν τεχνίτην ἀφοῦ ἐπλήρωσεν αὐτῷ, οὐχὶ ἄνευ λύπης, τὴν συμφωνηθεῖσαν ποσότητα. Καθ' ἑκάστην μετέβαινε καὶ ἐπεσκέπτετο τὸν προσφιλῆ του θησαυρόν, καὶ ἐκεῖ, θεωρῶν ἑαυτὸν ἐν πληρεστάτῃ ἀσφαλείᾳ, ἐθεώρει ἐν ἡδονῇ, ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέθειαν ὥρας, τὰ χρυσὰ του νομίσματα. Ἐμέτρα καὶ ἐξαναμέτρα αὐτὰ τὰ ἐσχημάτιζε εἰς στήλας ἐπὶ τραπεζῆς· τὰ ἐξαναμέτρα ἀκόμη. Ἡμέραν τινα, ἐν ᾗ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ του, σβύνεται αἰφνης ἡ λυχνία του· θέλει νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸ μυστικόν ἵνα ἀνοίξῃ τὴν πλάκα.

Ἐν τῇ ταραχῇ του προσπαθεῖ νὰ ὑψώσῃ τὴν καταπακτὴν. Πλὴν μάταιαι προσπάθειαι, αὕτη μένει ἀκίνητος καὶ κεκλεισμένη· φωνάζει μὲ ὄλην τὴν πνευμόνων του τὴν δύναμιν. ἐπικαλεῖται βοήθειαν, ἀλλ' ἡ φωνὴ δὲν φθάνει εἰς οὐδενός τὴν ἀκοήν. Παύσαντες πολλαὶ ἡμέραι καὶ οὗτος δὲν φαίνεται οὐδαμῶς, οὐδεὶς γνωρίζει τί ἐγείνεν, καὶ ἡ οἰκογένειά του εὐρίσκεται εἰς τὴν μεγαλητέραν ταραχὴν. Ἡ εἰδησις ὅτι ἐγείνεν ἀφαντος διαδοθεῖσα εἰς ἅπασαν τὴν πόλιν φθάνει καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ τεχνίτου τοῦ κατασκευάσαντος τὸ ὑπόγειον δωματίον. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ὑποπτεύει, ὅτι ὁ μηχανισμὸς τῆς καταπακτῆς ἔπαθε βλάβην τινα, τρέχει εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ διηγεῖται τὰς ὑπονοίας του. Μεταβαίνουσι τίττε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φυλαργύρου ἀνοίγουσι τὴν κρύπτειν